

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217411
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1316217411.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Ivany Štiffovej, v spore žalobkyne: D.. P. E., Z.. X.X.XXXX, F.Á. XX, D. X. L., zastúpenej SLAVIKATTORNEYS s.r.o., Mlynarovičova 13, Bratislava, IČO: 50 807 471, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o určenie, že k zániku štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo a o náhradu funkčného platu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Cpr/15/2016-102, zo dňa 12.9.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým medzitýmnym (správne čiastočným) rozsudkom súd prvej inštancie určil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, ku dňu 31.8.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá s tým, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 21.10.2016 domáhala voči žalovanému určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi ňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, s účinnosťou ku dňu 31.08.2016, nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá; a zároveň žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu funkčného platu v sume 1.615,50 eura za každý mesiac odo dňa 9.9.2016 až do času, keď jej umožní pokračovať v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že v postavení štátneho zamestnanca uzatvorila 22.12.2015 so žalovaným v postavení služobného úradu služobnú zmluvu, ktorej predmetom bol výkon dočasnej štátnej služby s trvaním na dobu určitú, najdlhšie do 31.12.2022, a deň vzniku štátnozamestnaneckého pomeru si dohodli na 1.1.2016. Žalovaný jej listom z 22.8.2016 vystavil Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, v ktorom jej oznámil, že v dôsledku Organizačného opatrenia žalovaného č. 12/2016, zo dňa 17.8.2016, s účinnosťou od 1.9.2016, došlo k zrušeniu funkcie, na ktorej žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka, a štátnozamestnanecký pomer tak skončil uplynutím dočasnej štátnej služby. Žalobkyňa následne oznámila žalovanému listom, ktorý mu bol doručený 9.9.2016, že nesúhlasí so skončením štátnozamestnaneckého pomeru.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.) súd prvej inštancie mal vo vzťahu k skutkovému stavu za preukázané, že žalovaný ako služobný úrad a žalobkyňa ako štátny zamestnanec uzatvorili 22.12.2015 služobnú zmluvu č. SPOU-PO-66-257/2015, ktorej predmetom bol výkon štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste v služobnom úrade vo funkcii: generálny štátny radca - odborník, odbor štátnej služby: 1.03 Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev, druh štátnej služby: dočasná štátna služba [§ 17 ods. 3 písm. c) zákona o štátnej službe],

čas trvania: doba určitá, na základe výberu č. SPOU-PO-Vk-2015/221, zo dňa 2.12.2015, na voľné štátnozamestnanecké miesto štátneho zamestnanca - odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby - trvá najdlhšie do 31.12.2022. Ustálil, že žalovaný vydal 22.8.2016 Potvrdenie č. SPOU-PO-52-157/2016 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne na základe zákona, ktorý sa skončil 31.8.2016 z dôvodu, že organizačným opatrením MV SR č. 12/2016, zo dňa 18.8.2016, s účinnosťou od 1.9.2016, došlo k zrušeniu ID 31096, funkcie generálny štátny radca, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka, a preto jej štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity.

3. Súd prvej inštancie ustálil za nesporné, že žalobkyňa bola od 1.1.2016 štátnym zamestnancom žalovaného v dočasnej štátnej službe, ako aj skutočnosť, že štátnozamestnanecké miesto, na ktorom vykonávala dočasnú štátnu službu odborníka bolo od 1.9.2016 zrušené na základe Organizačného opatrenia žalovaného č. 12/2016, zo dňa 17.8.2016, z dôvodu pominutia potreby plnenia úloh štátnej služby na Úrade splnomocnenca vlády SR pre rómske komunity. Pripomenul, že sporným v konaní bolo, či štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, a teda aj otázka, či skutkový dôvod zániku štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, ktorý nesporne spočíval v pominutí potreby plnenia služobných úloh štátnej služby, bol spôsobilý vyvolať zánik štátnozamestnaneckého pomeru ex lege - na základe zákona z právneho dôvodu, ktorý mal podľa žalovaného spočívať v uplynutí dočasnej štátnej služby, alebo či účinné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vyžadovalo výpoveď zo strany žalovaného, ktorú jej z pozície služobného úradu nesporne nedal.

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa si uplatnila svoj nárok, ktorým sa domáha určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, včas, a hoci v konaní nepreukázala dátum doručenia Potvrdenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, tak vzhľadom na to, že uvedené Potvrdenie žalovaný vystavil 22.8.2016, v ktorý deň mohlo byť doručené žalobkyňi najskôr a žalobu podala na súd dňa 21.10.2016, je nepochybné, že žalobkyňa sa obrátila na súd so svojím nárokom v zákonnej dvojmesačnej lehote.

5. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že uplynutie dočasnej štátnej služby ako zákonná skutočnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je limitované konkrétnym dátumom, t.j. dňom dohodnutým medzi zmluvnými stranami, ku ktorému má dočasná štátna služba trvať. Poznamenal, že v posudzovanom spore bola doba trvania dočasnej štátnej služby služobnou zmluvou určená najdlhšie do 31.12.2022, a teda je zrejmé, že keď k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo pred uplynutím dátumu 31.12.2022, dočasná štátna služba žalobkyne objektívne uplynúť nemohla. Ozrejmil, že deň uplynutia dočasnej štátnej služby tak, ako ho mal na mysli zákonodarca v ustanovení § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe, predpokladá objektívnu skutočnosť uplynutia určitého času ako kvantitatívnej veličiny. Považoval za potrebné ďalej uviesť, že ani spôsob vyjadrenia trvania dočasnej štátnej služby v služobnej zmluve zo dňa 22.12.2015 s tým, že trvá „najdlhšie do 31.12.2022“, nezakladá bez ďalšieho stav uplynutia dočasnej štátnej služby v prípade, ak pominie potreba plniť úlohy štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste žalobkyne pred uvedeným dátumom. Zdôraznil, že služobnou zmluvou určený čas trvania dočasnej štátnej služby iba pripúšťa možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne pred dátumom 31.12.2022, avšak za predpokladu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru pred uvedeným dátumom (ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade) nemožno dospieť k záveru, že štátnozamestnanecký pomer skončil uplynutím dočasnej štátnej služby podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe. Dodal, že v služobnej zmluve bol čas trvania dočasnej štátnej služby žalobkyne vymedzený výlučne spôsobom, že trvá najdlhšie do 31.12.2022, a žalovaný nezakotvil v rámci doby trvania dočasnej štátnej služby ako základnej náležitosti zmluvy inú skutočnosť alebo situáciu než časový aspekt, na ktorú by bolo možné viazať dobu trvania dočasnej štátnej služby žalobkyne.

6. Súd prvej inštancie podčiarkol, že keď žalovaný Organizačným opatrením č. 12/2016, zo dňa 17.8.2016, s účinnosťou od 1.9.2016, zrušil funkciu, vo vzťahu ku ktorej žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu službu, z dôvodu pominutia potreby plnenia služobných úloh, a súčasne v nadväznosti na oznámenie žalobkyne, ktorým trvala na svojom ďalšom zamestnávaní, žalobkyňi oznámil, že ju nemôže naďalej zamestnávať, naplnil hypotézu ustanovenia § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, ktorá zakladá oprávnenie služobného úradu dať štátnemu zamestnancovi výpoveď; v danom prípade však žalovaný

výpoveď žalobkyni nedal a nesprávne postupoval, keď v dôsledku organizačného opatrenia, ktorým došlo k zrušeniu jej štátnozamestnaneckého miesta, deklaroval písomným potvrdením zo dňa 22.8.2016 skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona.

7. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pominutie potreby plnenia služobných úloh dočasnej štátnej služby, s prihliadnutím tiež na čas trvania štátnej služby žalobkyne a jeho vyjadrenie v služobnej zmluve zo dňa 22.12.2015, nepredstavuje zákonný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne v podobe uplynutia jej dočasnej štátnej služby; štátnozamestnanecký pomer žalobkyne teda neskončil na základe zákona (konkrétne podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona o štátnej službe); v dôsledku organizačného opatrenia žalovaného mal jej štátnozamestnanecký pomer zaniknúť výpoveďou zo strany žalovaného, čo sa však nestalo. Na uvedenom základe, súd prvej inštancie za použitia § 17 ods. 1, ods. 3 písm. c), § 18 písm. g), § 47 písm. b), § 52 ods. 1 písm. i), ods. 3, § 56 veta prvá zákona č. 400/2009 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2016 do 31.12.2016, určil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo a tento trvá, to zn., postupom podľa § 214 ods. 1 C.s.p. žalobe v časti jej základného nároku vyhovel; konštatujúc, že o uplatnenom nároku žalobkyne na náhradu funkčného platu, vzhľadom na potrebu vykonať ďalšie dokazovanie, rozhodne v súlade s § 214 ods. 3 C.s.p. až po právoplatnosti tohto rozsudku. Dodal, že o nároku na náhradu trov konania nerozhodol s poukazom na § 262 ods. 3 C.s.p.

8. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že služobná zmluva podľa zákona č. 400/2009 Z.z. je svojím charakterom podobná pracovnej zmluve na dobu určitú (§ 48 Zákonníka práce). Podotkol, že z osobitnej časti dôvodovej správy k § 17 a § 18 zákona č. 400/2009 Z.z. vyplýva, že trvanie dočasnej štátnej služby je vo všeobecnosti podmienené existenciou dôvodu, na základe ktorého štátnozamestnanecký pomer vznikol. Domnieval, že v prípade dočasnej štátnej služby zamestnanca, ktorý bol prijatý na zastupovanie zamestnanca, ktorý je na materskej dovolenke, na dovolenke ktorá bezprostredne nadväzuje na materskú dovolenku alebo na rodičovskej dovolenke, je dočasná štátna služba vymedzená dĺžkou trvania uvedenej dovolenky, pričom dočasná štátna služba štátneho zamestnanca prijatého na zastupovanie takejto dovolenky trvá pokým trvá dôvod na zastupovanie, tzn. že táto dočasná štátna služba môže skončiť aj skôr než je predpokladaná doba uplynutia takejto dovolenky. Na uvedenom základe vyjadril presvedčenie, že doba trvania dočasnej štátnej služby odborníka je taktiež ako v predchádzajúcom prípade podmienená existenčným dôvodom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru. Argumentoval, že v prípade štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne boli existenčným dôvodom národné projekty v oblasti terénnej a sociálnej práce a komunitných centier financované z eurofondov, s časovým intervalom trvania štátnozamestnaneckého pomeru najdlhšie do 31.12.2022. V tejto súvislosti dodal, že Organizačným opatrením ministra vnútra SR č. 12/2016, zo dňa 17.8.2016, ktoré malo iba formálny charakter, došlo len k deklaratórnemu ukončeniu štátnozamestnaneckých miest a bolo v ňom jednoznačne potvrdené, že žalobkyňa nie je potrebná na plnenie úloh štátnej služby. Uzavrel, že dočasnosť výkonu štátnej služby žalobkyne uplynula dňom 1.9.2016, nakoľko pominul existenčný dôvod, na základe ktorého vznikol štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca v dočasnej štátnej službe.

9. Žalovaný sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na odborníka dočasne potrebného na plnenie úloh štátnej služby sa vzťahujú bez rozdielu všetky ustanovenia zákona č. 400/2009 Z.z. a to s poukazom na skutočnosť, že predmetný zákon upravuje postavenie odborníka, ktorý je dočasne potrebný na výkon štátnej služby, len v ustanoveniach o dočasnej štátnej službe, nie vo všeobecných ustanoveniach o štátnych zamestnancoch. Pripomenul, že pojem štátny zamestnanec vymedzuje § 6 zákona č. 400/2009 Z.z., pričom v týchto kategóriách zamestnancov nie je uvedený odborník dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby; na základe uvedeného mal za to, že ide o osobitnú kategóriu štátneho zamestnanca, na ktorú nie je možné aplikovať všetky ustanovenia predmetného zákona, nakoľko by takéto uplatňovanie odporovalo zmyslu a účelu postavenia týchto osôb. Domnieval sa, že ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou sa viaže na povinnosť vykonať zo strany služobného úradu ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest a vzhľadom na to, že odborník dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby je zamestnancom v dočasnej štátnej službe, nie

je možné ponúkať mu miesta v stálej štátnej službe; v prípade, ak by služobný úrad žalobkyni pri skončení služobného pomeru výpoveďou neponúkol žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto (pričom táto skutočnosť nemožnosti ponuky vyplýva najmä z obsahu zákona č. 400/2009 Z.z.), a plynula by výpovedná doba, zamestnankyňa by v takomto prípade mala nárok na mzdu počas výpovednej doby, hoci reálne by nemohla vykonávať žiadnu prácu; takýto výklad zákona považoval za absurdný.

10. Žalovaný považoval za potrebné zdôrazniť, že už z názvu štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré bola žalobkyňa zaradená vyplýva, že ide o dočasné plnenie úloh štátnej služby a to len počas trvania potreby plnenia takýchto úloh, pričom akýkoľvek iný výklad by priznal týmto zamestnancom vyššiu ochranu ako zamestnancom uvedeným v § 6 zákona č. 400/2009 Z.z. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nevzal do úvahy skutočnosť, že organizačné zmeny nevyplývajú z jeho (žalovaného) jednostranného rozhodnutia, ale že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo na základe Organizačného opatrenia Ministerstva vnútra SR č. 12/2016, zo dňa 17.8.2016, s účinnosťou od 1.9.2016, kedy bola zrušená funkcia, na ktorej bola žalobkyňa zaradená tým, že pominula potreba plnenia jej služobných úloh. S poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10CoPr/5/2018-113, zo dňa 19.7.2018, uviedol, že trvanie, resp. skončenie dočasnej štátnej služby nie je vymedzené výlučne plynutím dohodnutej doby, ale dočasná štátna služba môže skončiť aj na základe inej zákonom stanovenej skutočnosti, ktorá je dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v dočasnej štátnej službe. Podotkol, že dátum trvania štátnozamestnaneckého pomeru bol stanovený najdlhším možným obdobím za predpokladu existencie potrieb plnenia úloh štátnej služby. Skonštatoval, že určenie času trvania dočasnej štátnej služby formuláciou „...trvá najdlhšie do...“ pripúšťa možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru aj pred uplynutím stanoveného dátumu, ak pominie dočasná potreba plnenia úloh štátneho zamestnanca v príslušnom odbore štátnej služby. Na záver vyjadril presvedčenie, že zo zákona č. 400/2009 Z.z. jednoznačne vyplýva, že štátnozamestnanecký pomer odborníka dočasne potrebného na plnenie úloh štátnej služby je priamo zo zákona podmienený trvaním dôvodu, pre ktorý vznikol, a uvedené teda nemuselo byť dohodnuté priamo v zmluve.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného v odvolaní oponovala, že zákonným dôvodom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca, ktorý je prijatý do dočasnej štátnej služby na zastupovanie zamestnanca, ktorý je na materskej dovolenke, je práve toto zastupovanie, a preto návratom zastupovaného zamestnanca do štátnej služby nastane právna skutočnosť, s ktorou zákon spája následok skončenia dočasnej štátnej služby zamestnanca, ktorý vykonáva zastupovanie (§ 18 písm. e) zákona o štátnej službe); avšak zákonným dôvodom, s ktorým zákon o štátnej službe spája zánik jej (žalobkyninej) dočasnej štátnej služby mohlo byť výlučne uplynutie doby dohodnutej v služobnej zmluve (§ 18 písm. g) zákona o štátnej službe). Bola názoru, že zánik potreby ďalšieho zamestnávania, čo je vlastne žalovaným tvrdený existenčný dôvod vzniku jej štátnozamestnaneckého pomeru, nie je zákonným dôvodom zániku jej štátnozamestnaneckého pomeru, ale dôvodom jeho zániku podaním výpovede, pretože zákon o štátnej službe takýto zákonný dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nepozná. Ďalej dôvodila, že skončenie dočasnej štátnej služby na základe zákona nadväzuje na zákonné dôvody vzniku dočasnej štátnej služby, a k tomuto sa vzťahuje znenie dôvodovej správy citované žalovaným v odvolaní. Podotkla, že zákonné dôvody vzniku dočasnej štátnej služby sú vymedzené v § 17 zákona o štátnej službe, napr. zastupovanie zamestnanca, ktorý je na PN, ktorý je na materskej dovolenke, atď. Zdôraznila, že predmetný zákon však iné dôvody vzniku dočasnej štátnej služby, ako sú uvedené v § 17 nepozná; zánik dočasnej štátnej služby na základe zákona nastane ak zaniknú dôvody, ktoré podľa § 17 založili vznik dočasnej štátnej služby, a medzi týmito zákonnými dôvodmi sa nenachádza zánik potreby ďalšieho zamestnávania, tak ako nesprávne uvádza žalovaný.

12. Nesúhlasila s argumentáciou žalovaného ohľadne nemožnosti splnenia ponukovej povinnosti a nemožnosti pridelovania práce počas trvania výpovednej doby; upriamila pozornosť na skutočnosť, že v zmysle ustálenej judikatúry, v prípade, ak zamestnávateľ nemá voľné pracovné miesto, nemá následne ani tzv. ponukovú povinnosť. Namietala voči záveru žalovaného o absurdnosti stavu, kedy zamestnávateľ musí vyplácať mzdu zamestnancovi počas trvania výpovednej doby, ak mu súčasne neprideluje prácu; pripomenula, že nemožnosť pridelovania práce z dôvodu zániku jej potreby pre žalovaného, by bolo nutné posúdiť ako prekážku v práci na strane žalovaného s povinnosťou vyplácania náhrady platu v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s § 120 zákona o štátnej službe. Na záver poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vydané v obdobných sporoch, a to rozhodnutie

vydané pod sp. zn. 8CoPr/3/2019, zo dňa 11.6.2019, sp. zn. 5CoPr/7/2018, zo dňa 19.6.2018, a sp. zn. 8CoPr/5/2019, zo dňa 11.6.2019.

13. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojom stanovisku, podľa ktorého služobný pomer žalobkyne zanikol na základe zákona. Zopakoval, že zákon č. 400/2009 Z.z. upravoval ako spôsob skončenia štátnozamestnaneckého pomeru aj skončenie na základe zákona, pričom dôvodom takéhoto skončenia bolo práve uplynutie dočasnej štátnej služby. Dodal, že dočasná štátna služba odborníka dočasne potrebného na plnenie úloh štátnej služby je v zmysle zákona č. 400/2009 Z.z. viazaná buď na plynutie času alebo na potrebu zamestnávania tohto odborníka; z dôvodu, že v prípade žalobkyne táto potreba pominula, jej štátnozamestnanecký pomer zanikol v súlade s uvedeným.

14. Žalobkyňa v odvolacej duplike poznamenala, že sa pridrža svojich vyjadrení prezentovaných v priebehu konania, ako vyjadrenia k podanému odvolaniu. Podčiarkla, že zákon o štátnej službe v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase neobsahoval ustanovenie o tom, že dočasná štátna služba odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby je viazaná buď na plynutie času alebo na potrebu zamestnávania tohto odborníka. Uviedla, že zo znenia zákona o štátnej službe vyplýva, že na základe zákona končí dočasná štátna služba odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby, len jej uplynutím, t.j. vo väzbe na § 18 písm. g) zákona o štátnej službe uplynutím doby ako časového intervalu.

15. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24.11.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

16. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého čiastočného rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi (časti) predmetnej žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, založeného medzi žalobkyňou a žalovaným služobnou zmluvou zo dňa 22.12.2015, ku dňu 31.8.2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá.

17. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku dôsledne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za (čiastočne) dôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

18. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalovaného, spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

19. A pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C.s.p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalovaným prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

20. Štátnozamestnanecký pomer rozlišuje dva druhy štátnej služby. Podľa § 16 ods. 1 prvá veta zákona č. 400/2009 Z.z. stála štátna služba je štátna služba na neurčitý čas. Podľa § 17 ods. 1 prvá veta zákona č. 400/2009 Z.z. dočasná štátna služba je štátna služba na určitú dobu. V prípade, ak sa štátnozamestnanecký pomer zakladá služobnou zmluvou, vzniká dňom dohodnutým v služobnej zmluve [§ 25 ods. 1 písm. a) v spojení s § 26 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.] a jednou z podstatných náležitostí, ktoré musí služobná zmluva obsahovať je aj čas trvania dočasnej štátnej služby, ak ide o dočasnú štátnu službu (§ 27 ods. 2 písm. j) zákona č. 400/2009 Z.z.). Podľa § 18 písm. g) zákona č. 400/2009 Z.z. dočasná štátna služba odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby, trvá po dobu dohodnutú v služobnej zmluve.

21. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. štátnozamestnanecký pomer možno skončiť a) dohodou o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, b) výpoveďou, c) okamžitým skončením, d) skončením v skúšobnej dobe. Štátnozamestnanecký pomer sa skončí aj na základe zákona (§ 46 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z.). Podľa § 52 ods. 1 písm. i) zákona č. 400/2009 Z.z. štátnozamestnanecký pomer sa na základe zákona skončí (aj) dňom uplynutia dočasnej štátnej služby. Ďalšími spôsobmi podľa § 52 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z., kedy štátnozamestnanecký pomer končí na základe zákona, je jeho skončenie dňom a) nadobudnutia právoplatnosti schváleného zmierného alebo dňom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o podmienenečnom zastavení trestného stíhania, ak bol štátny zamestnanec zaradený mimo činnnej štátnej služby podľa § 42 ods. 1, b) nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol štátny zamestnanec odsúdený za úmyselný trestný čin, c) nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol štátny zamestnanec odsúdený za nedbanlivostný trestný čin, ak výkon trestu odňatia slobody nebol podmienene odložený, d) nadobudnutia právoplatnosti rozsudku ukladajúceho štátnemu zamestnancovi, ktorý nie je občanom Slovenskej republiky, trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky, e) nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol štátny zamestnanec pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorým bola jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, f) keď štátny zamestnanec neúspešne vykonal alebo z vlastnej viny nevykonal skúšku na získanie osobitného kvalifikačného predpokladu podľa osobitného predpisu v lehote určenej osobitným predpisom alebo služobným úradom, g) nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa zrušuje platnosť osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami podľa osobitného predpisu, alebo dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o nesplnení predpokladov na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, ak sa takéto osvedčenie na vykonávanie štátnej služby vyžaduje podľa osobitného predpisu a ak štátny zamestnanec nebol trvale preložený alebo sa nedohodol so služobným úradom inak, h) straty občianstva (§ 3). V prípade, ak nastane niektorá z týchto zákonom predpokladaných skutočností skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vydá vedúci úradu písomné potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, ktoré obsahuje údaj o dni a dôvode skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 52 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z.).

22. Podľa § 47 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

23. V zmysle vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že štátnozamestnanecký pomer možno založiť jednak ako stálu štátnu službu, ktorej čas trvania nie je časovo obmedzený, a jednak ako dočasnú štátnu službu, ktorej čas trvania je časovo obmedzený s tým, že tento čas trvania je uvedený v služobnej zmluve a uplynutím posledného dňa dohodnutého v služobnej zmluve ako času trvania dočasnej štátnej služby končí tento štátnozamestnanecký pomer na základe zákona.

24. Zo skutkového stavu posudzovanej veci vyplýva, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne so žalovaným bol založený služobnou zmluvou z 22.12.2015, a to na základe výberu zo dňa 2.12.2015, č. SPOU-PO-Vk-2015/221 na voľné štátnozamestnanecké miesto štátneho zamestnanca - odborníka, ktorý je dočasne potrebný na plnenie úloh štátnej služby. Predmetom tejto služobnej zmluvy bol výkon štátnej služby v štátnozamestnaneckom mieste v služobnom úrade vo funkcii generálny štátny radca v odbore štátnej služby 1.03 Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev s tým, že išlo o dočasnú štátnu službu ako druh štátnej služby so vznikom 1.1.2016 a trvaním na dobu určitú, najdlhšie do 31.12.2022. V dôsledku organizačného opatrenia ministra vnútra SR č. 12/2016, zo

dňa 17.8.2016, s účinnosťou od 1.9.2016, v zmysle došlo k zrušeniu ID 31096, funkcie generálny štátny radca, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu funkciu odborníka.

25. Pokiaľ teda žalovaný listom z 22.8.2016 vystavil žalobkyni potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona zrušením funkcie vykonávanej žalobkyňou, postupoval v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, nakoľko v zákone č. 400/2009 Z.z. vôbec nie je upravený priamy právny následok, skončenie štátnozamestnaneckého pomeru zrušením funkcie vykonávanej štátnym zamestnancom v dočasnej štátnej službe počas doby jej trvania, ako jeden zo spôsobov zániku štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona (viď § 52 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.); preto je nesporné, že dočasná štátna služba žalobkyne zrušením ID 31096, funkcie generálny štátny radca, na ktorom žalobkyňa vykonávala dočasnú štátnu funkciu odborníka, neskončila a trvá naďalej „najdlhšie do 31. decembra 2022“. Uvedené však môže byť, za splnenia zákonných predpokladov, dôvodom pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou výpoveďou pre nadbytočnosť podľa § 47 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z.

26. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že správnosť právneho posúdenia súdu prvej inštancie je podporená aj závermi prijatými Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn.

4 Cdo 96/2019, zo dňa 29.4.2020, ktorý v skutkovo a právne obdobnej veci jednoznačne skonštatoval, že zrušením štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré je prijatý zamestnanec do dočasnej štátnej služby, pričom k tomuto zrušeniu došlo skôr než nastalo uplynutie času trvania dočasnej štátnej služby, nedochádza k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru zo zákona; dovolací súd preto zdôrazňuje, že odvolací súd správne vec právne posúdil, ak vychádzal zo skutočnosti, že zákon o štátnej službe vôbec nepozná dôvod skončenia dočasnej štátnej služby z dôvodu prijatia organizačného opatrenia, v dôsledku ktorého došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, a bol preto správneho právneho názoru, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne nedošlo, nakoľko nedošlo k uplynutiu dohodnutej doby trvania štátnozamestnaneckého pomeru dojednanej v služobnej zmluve.

27. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak v súlade s princípom právnej istoty vyjadreným v Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p., spočívajúcim na legitímnom očakávaní každého, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

28. O trovách konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 3 C.s.p. v rozsudku, ktorým rozhodne o zvyšku uplatneného procesného nároku žalobkyne.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).